

ΜΕΝΙΑ: Τώρα που γύρισε θέλει να παντρευτούν.
ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Αχ, σαν μυθιστόρημα του παλιού καλού καιρού! Μόνος κι αυτός, μόνη κι αυτή, τα χρόνια που έρχονται είναι δύσκολα και για τους δυο. Δεν θα παντρευτούν για να κάνουν οικογένεια, γι' αυτή τη μοναξιά, για τα γεράματα. Τότε που η συντροφιά είναι πολύτιμη. Γιατί η ζωή δεν σταματάει μ' έναν τάφο και κάποια γενέθλια. Εγώ της μιλάω για το καλό της, το βρίσκω λογικό και προσπαθώ να της εξηγήσω. Ότι δεν περιφρονεί τη μνήμη του άντρα της, όπως λέει, ούτε πρέπει να σκεφτεί τι θα πει ο κόσμος. Τα γηρατειά είναι βαρριά, Μελπομένη παιδί μου. Για το καλό της.

ΜΕΝΙΑ: Αχ τι καλό θα ήτανε για τη θεία... Είναι σαν παλιό ρομάντζο! Πώς να την πείσουμε να την κάνουμε να καταλάβει.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Την είδες. (σκέφτεται) Τώρα...λες να το κάνει σαν την παροιμία, τραβάτε με κι ας κλαίω; Φοβάμαι πως δεν είναι νάζια. (Μπαίνει ο Στέφανος φουριόζος)

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Εδώ είσαστε, κι έχω φάει τον κόσμο να σε βρω. Δεν μου είπες πως θα πήγαινες στην Ρένα;

ΜΕΝΙΑ: Και πρέπει να σου δίνω αναφορά που θα πηγαίνω;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Ρε διάολε, κατάλαβε ότι πρέπει να ξέρω πού θα σε βρω. Ήρθαν κάτι φίλοι μ' ένα κοτεράκι και θέλουν να πάμε για ψάρεμα.

ΜΕΝΙΑ: Και γιατί δεν το λες; Στάσου να πάρω το καπέλο μου, να το πω και στη θεία. Και δεν μου λες, θα κάνουμε και μπάνιο;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Μάλλον. Πάρε και μπανιερό. (στη Τζήν) Θέλεις να έρθεις μαζί μας;

ΤΖΗΝ: Ευχαριστώ θα έρθει το παιδί σε λίγο.

ΜΕΝΙΑ: Έλα, Τζήνα, έλα. Θα περάσουμε καλά.

ΤΖΗΝ: Δεν μπορώ, θα έρθει το παιδί, σου λέω... Άσε, μια άλλη φορά. (Φεύγει η Μένια μέσα στο σπίτι)

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Για πες μου, μπάρμπα-Χριστόδουλε, πώς μπορείς να συνεννοηθείς με τις γυναίκες;

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: (στοχαστικά) Στρώνουνε, στρώνουνε.... Όταν έρθει το σπίτι, τα παιδιά.....

ΣΤΕΦΑΝΟΣ: Φοβάμαι πως οι σημερινές γυναίκες δεν είναι σαν τις χθεσινές. Φεμινισμός, μπάρμπα-Χριστόδουλε, φεμινισμός!!! Έχουν πάρει τα μυαλά τους αέρα... (έρχεται η Μένια - τσάντα-ψάθα-χαιρετούν - φεύγουν).

ΤΖΗΝ: Να πηγαίνω κι εγώ, γεια σου, κύριε Χριστόδουλε.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Πριν φύγεις πες μου κάτι. Τι σκοπεύεις να κάνεις εσύ; Πόσο μακριά θα πας με την σημερινή ρουτίνα που ζεις; Ο Κλήτος παντρεύτηκε, το παιδί σου θα μεγαλώσει, θα φύγει. Τι θα κάνεις με τη δική σου ζωή; Να με συμπαθάς αλλά σου μιλάω από αγάπη. Κι αγάπη και εκτίμηση. Γιατί τη ζω τη μοναξιά στα δύσκολα τα

ΤΖΗΝ: χρόνια των γηρατιών.
 Κύριε Χριστόδουλε, σ' ευχαριστώ, εκτιμώ τη φιλία σου και το ενδιαφέρον σου. Το ότι παντρεύτηκε ο Κλήτος για μένα είναι μια λεπτομέρεια. Εγώ έχω χαράξει το δρόμο μου.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Γι' αυτό το δρόμο σου μιλάω. Πόσο θα τον πας μοναχή;

ΤΖΗΝ: Άν εννοείς το γάμο....μόνο αν... αν τύχει κι έρθει μαζί με την αγάπη... Δεν νομίζω όμως πως υπάρχει ελπίδα, τη θέση στην αγάπη την κατέχει ο Ανάργυρος.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Δεν είναι μόνο η αγάπη, είναι πολλά. Είναι και η συντροφιά είναι και η οικονομική αποκατάσταση...Είναι πολλά..

ΤΖΗΝ: Τη μοναξιά δεν την φοβάμαι, κάνω καλή παρέα με τον εαυτό μου. Για τα οικονομικά, για πες μου, πόσα χρειάζεται κανείς για να είναι ευτυχισμένος; Πόσα λεφτά; Και πόση ευτυχία μπορείς ν' αγοράσεις με τα λεφτά;

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Μου βάζεις δύσκολα προβλήματα τώρα. Από τη μία τα λεφτά ποτέ δεν είναι αρκετά. Κι από την άλλη δεν φτάνουν όσα κι αν έχεις ν' αγοράσεις την ευτυχία. Μπορείς ν' αγοράσεις την καλοπέραση, τη δύναμη, τις ανέσεις πολλά μπορείς ν' αγοράσεις αλλά όχι την ευτυχία.

ΤΖΗΝ: Και η ευτυχία;

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Αυτή πάει με άλλα. Με την καλή καρδιά, την καθαρή συνείδηση, τη δημιουργία, το καθήκον, την επιτυχία και την αγάπη. Ούτε οι ευκαιρίες φέρνουν την ευτυχία, ούτε οι ατυχίες τη διώχνουν. Ο άνθρωπος, Τζήνα μου, ο κάθε άνθρωπος έχει το αστέρι του... Καιεξαρτάται πως θα αντιμετωπίσει και πως θα ρυθμίσει την κάθε περίπτωση.

ΤΖΗΝ: Αυτό λέω κι εγώ. Αυτό μου έτυχε, αυτό έζησα, αυτό ζω. Έκανα την επιλογή μου και διάλεξα. Πως το είπες; Ο άνθρωπος κι η μοίρα του... (περιμένει τη συνέχεια)

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: κι η πάλη του, ανάμεσα στο «θέλω» και στο «πρέπει».

ΠΡΑΞΗ ΔΕΥΤΕΡΗ
 ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ - (ΤΡΙΤΗ)

Χριστόδουλος και Θεοδότη.
 (Η Θεοδότη κάθεται στο πεζούλι και πλέκει. Έρχεται ο Χριστόδουλος)

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Καλημέρα, Θεοδότη.

ΘΕΟΔΟΤΗ: (όχι φιλικά) Καλώς τον, για πού το έβαλες;

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Εδώ έρχομαι και καλά που σε βρήκα μόνη σου.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Τι είναι, τι τρέχει;

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Θέλω να σου μιλήσω σοβαρά, γιατί με παρεξήγησες προχτές.
 (μαζεύει το πλεχτό της) Το κατάλαβες ότι έκανες σαχλμάρες; Σ' ακούω όμως, λέγε.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Ναι, να μ' ακούσεις προσεχτικά. Σε ξέρω από μικρό παιδί και με τα γονικά σου είχαμε πάντα εκτίμηση κι αγάπη περισσότερο από συγγενείς. Κι εσένα σε νοιώθω σαν ...παιδί μου, σαν ανηψιά μου πες.

ΘΕΟΔΟΤΗ: Κι εγώ σε νοιώθω σαν δικό μου άνθρωπο, σαν μεγάλο αδελφό. Καλό κακό σε σένα θα τρέξω. Και δεν περιμένα να κάνεις τ' αστεία πού 'κανες και κείνα που είπες.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: Το κακοπήρες, ήθελα να το μάθει ή Μένια έτσι σαν αστείο, να δω την αντίδρασή της. Λοιπόν να δώσεις προσοχή και να συνεννοηθούμε.